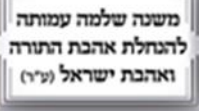

שתי משניות ליום משנה שלמה

יו"ל ע"י משנה שלמה

העמותה להנחלת אהבת התורה
ואהבת ישראל (ע"ר)

מס' עמותה: 580553329

טל': 052-5802345 מייל: mishna.shlema@gmail.com
כתובת: עין שמש 23 גני תקווה 55900

פרויקט שתי משניות ליום - לעילוי נשמת
הרה"ק רבי אברהם מתתיהו ב"ר מנחם נחום זצוק"ל כ"ק האדמו"ר מסטנסט
הרה"ק רבי חיים זאנוויל ב"ר משה זצוק"ל כ"ק אדמו"ר מריבניץ

"תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר: "הליכות עולם לו"
אל תיקרי הליכות אלא הלכות". - רש"י: הלכות - משנה וברייתא. הלכה למשה מסיני.

הלימוד היומי לעילוי נשמת

ר' רפאל אפרים ב"ר יהודה שינפלד ע"ה
הרה"ק רבי שלמה מזוועהיל זצ"ל

משנה א'

אַרְבָּעָה אנשים שהמשנה תמנה אותם, נקראים **מְחַסְרֵי כְּפוּרִים** מחוסרי כפרה, היינו שכל אחד מהם אע"פ שטהר וטבל מטומאתו והעריב שמשו*, עדיין לא נגמרה טהרתו כדי שיוכל לאכול קדשים, עד שיביא את קרבנו למחרת טבילתו, וקודם שיביא את קרבנו (כפרתו) אסור לו לאכול קדשים (קרבנות), ו**אַרְבָּעָה** אנשים שעליהם נלמד במשנה הבאה **מְבִיאִין עַל הַזָּדוֹן כְּשֶׁנֶּגְהָה** מביאים קרבן אפילו שחטאו במזיד. **אֵלּוּ הֵן מְחַסְרֵי כְּפוּרִים: הַזָּב** שנאמר בו "וכי יטהר הזב מזובו וספר לו שבעת ימים לטהרתו וכבס בגדיו, ורחץ בשרו במים וטהר. וביום השמיני יקח לו שתי תורים או שני בני יונה... ונתנם אל הכהן. ועשה אותם הכהן אחד חטאת והאחד עולה, וכפר עליו הכהן לפני ה' מזובו" (ויקרא טו, יג-טו), ו**הַזָּבָה** שנאמר בה "ואם טהרה מזובה, וספרה לה שבעת ימים ואחר טהרה. וביום השמיני תקח לה שתי תורים או שני בני יונה, והביאה אותם אל הכהן... ועשה הכהן את האחד חטאת ואת האחד עולה, וכפר עליה הכהן לפני ה' מזוב טומאתה" (שם שם, כח-ל), ו**הַיּוֹלֵדֶת** שנאמר בה "ובמלאת ימי טהרה לבן או לבת תביא כבש בן שנתו לעולה ובן יונה או תור לחטאת... אל הכהן. והקריבו לפני ה' וכפר עליה ממקור דמיה... ואם לא תמצא ידה די שה ולקחה שתי תורים או שני בני יונה אחד לעולה ואחד לחטאת, וכפר עליה הכהן וטהרה" (שם יב, ו-ח), ו**הַמְצָרֵעַ** שנאמר בו "וביום השמיני יקח שני כבשים תמימים כבשה אחת בת שנתה תמימה (לחטאת) ולקח הכהן את הכבש האחד והקריב אותו לאשם... ועשה הכהן את החטאת וכפר על המטהר מטומאתו. ואחר ישחט את העולה... וכפר עליו הכהן וטהר. ואם דל הוא ואין ידו משגת ולקח כבש אחד אשם... ושתי תורים או שני בני יונה... והיה אחד חטאת והאחד עולה. והביא אותם ביום השמיני לטהרתו אל הכהן... וכפר הכהן על המטהר לפני ה'" (שם יד). ועיין ברב מברטנורא שמסביר מדוע הזכירה המשנה זב וזבה ולא מצורע ומצורעת. **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אָמַר: גֵּר מְחַסֵּר כְּפָרָה** גר שכבר נימול וטבל, עדיין הוא מחוסר כפרה ואסור לו לאכול קדשים **עַד שְׂיִזְרַק עָלָיו הַדָּם** של קרבן עולתו כאשר הביא בהמה לעולה, אך אם הביא עוף לעולתו, יוכל לאכול בקדשים לאחר שיתמצה דם קרבן העוף על קיר המזבח **וְנִזְיָר** שהשלים כבר את ימי נזירותו, עדיין מחוסר כפרה - **לֵינּוּ וְתִגְלַחְתּוּ וְטִמְאַתּוּ** כלומר שאסור לו לשתות יין ולהתגלח ולהיטמא למתים, עד שיביא את קרבנו**.

*אדם טמא שטבל ביום טהרתו נעשה טהור רק מזמן צאת הכוכבים שלאחר הטבילה, ובלשון המשנה זה נקרא 'העריב שמשו'. ובאה המשנה ללמד שמחוסרי כיפורים, אע"פ שהגיע זמן צאת הכוכבים לאחר שטבלו בכל זאת לא נגמרת טהרתם, אלא רק לאחר שיקריבו את קרבנם ביום שלמחרת הטבילה.

*בגמרא מבואר מדוע לא הזכיר תנא קמא את הגר והנזיר בתור מחוסרי כפרה, והטעם הוא לפי שלדעת תנא קמא מחוסר כפרה נקרא רק מי שהקרבן מעכב אותו לאכול קדשים, ואילו גר הקרבן מעכב אותו מלהיות חלק מעם ישראל (לבוא בקהל), ובנזיר הקרבן מעכב אותו מלשתות יין ולהתגלח ולהיטמא למתים, ולכן לא כלל אותם תנא קמא ברשימת מחוסרי הכפרה.

רבינו עובדיה מברטנורא

ארבעה מחוסרי כפרה. שמביאין כפרה, ולא על חטא, אלא לאכול בקדשים.

והמצורע. והא דלא חשיב נמי והמצורעת כי היכי דחשיב זב וזבה, לפי שזב וזבה עיקר טומאתן חלוקה, שזב מטמא בראיות ואפילו ראה שלוש ראיות ביום אחד, טמא ומביא קרבן, וזבה אינה מביאה קרבן עד שתראה בשלושה ימים זה אחר זה, הלכך חשבינהו לתרתי, אבל מצורע ומצורעת אין עיקר טומאתן חלוקה, דשניהם שיעור טומאתן בכגריס.

גר מחוסר כפרה. ותנא קמא סבר, גר כיון שמל וטבל מותר לאכול בקדשים, ואין קרבן מעכבו אלא מלבוא בקהל, הלכך לא חשיב ליה בכלל מחוסרי כפרה.

עד שיוזק עליו הדם. אם הביא קרבן בהמה. ואם עולת העוף הביא, עד שיתמצה דמו על קיר המזבח.

ונזיר ליינו ותגלחתו. קרבן נזיר מתיר לו לשתות יין ולהתגלח ולהיטמא למתים, שאף על פי ששלמו ימי נזרו אינו מותר ביין ובתגלחת ולהיטמא למתים עד שיביא קרבן. ות"ק לא חשיב נזיר, דלא תני אלא הנך דלאישרויי בקדשים, ונזיר דמייתי קרבן, לאישרויי בין דחולין הוא.

לעילוי נשמת

מורי ורבי הרה"ק יצחק יגן ב"ר יעקב ורחל זצוק"ל
מור"ר אבי דוד שלום ב"ר שלמה דב וברכה שיפמן ע"ה
הרבנית פעריל דבורה ע"ה בת הרב ישראל צבי יאיר
מרת חיה רויזא בת מוה"ר נטע צבי שלזינגר ע"ה

לקבלת המשנה היומית למייל או לוצאפ ולהנצחות

ניתן לשלוח מייל לכתובת: mishna.shlema@gmail.com

או לשלוח הודעה לנייד: 052-5802345 או: 053-4287288

משנה ב'

אלו האנשים שתמנה המשנה מביאין קרבן על הזדון פשגגה בין שחטאו במזיד ובין שחטאו בשוגג: **הבא על השפחה** על שפחה חרופה*, שבעניינה נאמר "ואיש כי ישכב את אשה שכבת זרע והיא שפחה נחרפת לאיש... והביא את אשמו לה'... איל אשם. וכפר עליו הכהן באיל האשם לפני ה' על חטאתו אשר חטא, ונסלח לו מחטאתו אשר חטא" (ויקרא יט, כ-כב), ולכאורה המילים 'מחטאתו אשר חטא' מיותרות הן שכן כבר נכתב לפני זה 'על חטאתו אשר חטא', אלא מכאן למדים שבא הכתוב לרבות מזיד כשוגג, כלומר הלשון המיותר 'מחטאתו אשר חטא' בא לרמז, שבכל אופן שחטא חייב קרבן, ואפילו אם חטא במזיד, **ונזיר שנטמא** במת, שעליו נאמר "וכי ימות מת עליו בפתע פתאום וטמא ראש נזרו וגלח ראשו ביום טהרתו, ביום השביעי יגלחנו. וביום השמיני יביא שתי תורים או שני בני יונה... אחד לחטאת ואחד לעולה... והזיר לה' את ימי נזרו והביא כבש בן שנתו לאשם" (במדבר ו, ט-יב), ובברייתא בגמרא דרשו את המילה 'בפתע', שהכוונה לשוגג, כמו שנאמר "ואם בפתע בלא איבה הדפו", ואת המילה 'פתאום' למדו שהכוונה למזיד, כמו שנאמר "ופתיים עברו ונענשו" (משלי כב, ג) והכוונה למזיד, שכן בית דין של מטה מענישים רק על עברה במזיד, ומכל הני"ל נלמד שנזיר שנטמא למת, בין בשוגג ובין במזיד, מביא קרבן, **ועל שבועת העדות** עדים שידעו עדות בנושא כספי, כגון שידעו שפלוגי חייב לאלמוני כסף, וכשדרש מהם התובע (אלמוני) שיבואו ויעידו לטובתו בבית דין, נשבעו לו שאינם יודעים לו עדות, הרי שבועה זו נקראת בלשון המשנה 'שבועת העדות', וחייבים עליה קרבן עולה ויורד כמו שמפורש בתורה, בין שהיו שוגגים ולא ידעו שצריכים להביא קרבן על שבועה זו, ובין שהיו מזידים**, **ועל שבועת הפקדון** במקרה בו אדם מכחיש שהוא חייב לחברו כסף, כגון: פיקדון שהפקיד חברו אצלו, או בהלוואה שנתן לו החבר, או שגזל את חברו וכדומה, ונשבע לשקר שאינו מחזיק בידו כלום, הרי שבועה זו נקראת 'שבועת הפיקדון', וחייב עליה קרבן אשם, כמפורש בתורה, בין שהיה שוגג ובין שהיה מזיד, בגמרא מבואר הטעם לכך, לפי שלמדים בגזירה שווה של 'תחטא, תחטא' משבועת העדות.

*אשה שחציה שפחה וחציה בת חורין המאורסת לעבד עברי

**בגמרא מבואר שבכל הדברים שנאמרו בפרשת קרבן עולה ויורד, כגון: שבועת ביטוי וטומאת מקדש נאמר בהן הלשון 'ונעלם', ואילו בשבועת הפיקדון לא נכתב 'ונעלם', ומכך למדים שזה בא ללמד שיש לחייב על המזיד כשוגג.

רבינו עובדיה מברטנורא

הבא על שפחה חרופה. דאמר קרא (ויקרא י"ט) "וכפר עליו הכהן באיל האשם וגו' על חטאתו", והדר כתיב (שם) "ונסלח לו מחטאתו אשר חטא", לרבות מזיד כשוגג.

ונזיר שנטמא. דכתיב (במדבר ו') "וכי ימות מת עליו בפתע פתאום", פתע, זה שוגג וכן הוא אומר (שם ל"ה) "ואם בפתע בלא איבה". פתאום, זה מזיד, וכן הוא אומר (משלי כ"ז) "פתאים עברו ונענשו", והיינו מזיד, דאין עונש אלא על המזיד.

ועל שבועת העדות. קרבן עולה ויורד האמור בשבועת העדות, חייב הכתוב על מזיד כשוגג, דבכולן נאמר ונעלם וכאן לא נאמר ונעלם.

ועל שבועת הפקדון. אשם האמור בשבועת הפקדון חייב בו מזיד כשוגג, דליף תחטא תחטא לגזירה שוה משבועת העדות.